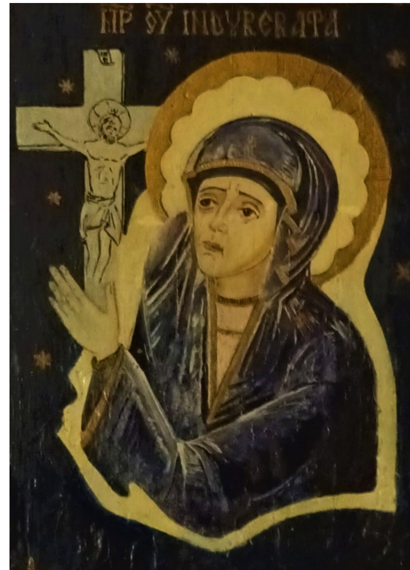
ANUNŢURI

Icoană pictată de Preoteasa Maria, cu băț de chibrit, la vârsta de 18 ani

• **Hramul Sf. Mare Mucenic Mina și parastasul preotesei Maria** au fost cele două mari sărbători care au strâns preoți și sute de frați la Biserică. La hram poate a fost cea mai numeroasă sinaxă de preoți din ultima vreme—aproape 20, în frunte cu Arhiepiscopul Timotei și episcopul Emilian Crișanul.

ŞTIRI

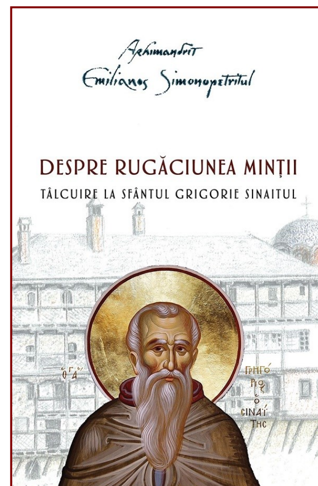
• În perioada 21 noiembrie 2023 – 28 decembrie 2023, se va desfășura, în Arhiepiscopia Aradului, **Concursul „Colindăm, Doamne, colind”**, ediția a III-a, între coruri de copii și tineri, ale parohiilor din cuprinsul Arhiepiscopiei Aradului, și între coruri de școli din cadrul Județului Arad. (sursa*: arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, Mitropolitul Banatului, a oficiat duminică slujba de punere a temeliei **bisericii din Parohia Timișoara-Blașcovici**, din municipiul Timișoara. La sfințire a fost adusă o piatră din Muntele Sinai și așezată la temelia viitoarei biserici. (sursa*: basilica.ro*)

• Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol **a canonizat** recent doi monahi greci ai secolului XX: Ghervasie de Patras și Atanasie de Attica. (sursa*: orthochristian.com*)

• Un **concert de muzică black metal** al unei formații poloneze a fost **anulat** la Belgrad datorită numeroselor proteste ale creștinilor ortodocși, care au considerat blasfemiatoare îmbrăcămintea rockerilor (veșminte monahale). (sursa*: orthochristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Arhimandrit Emilianos Simonopetritul
DESPRE RUGĂCIUNEA MINŢII. Tâlcuire la Sf. Grigorie Sinaitul

De la începutul capetelor sale, Sfântul Grigorie ne pune, fără niciun ocoliș, pe calea rugăciunii. Multe capete arată foarte simplu și limpede în ce fel lucrarea rugăciunii ne face capabili să purtăm toată Dumnezeirea și să fim inundați de mila lui Dumnezeu. În plus, dezleagă anumite probleme sau anumite dificultăți care apar în viața noastră. Aș spune că rugăciunea, așa cum o prezintă Sfântul, este propria noastră săpătură, adică rezultatul săpării în inima noastră ca să-L găsim pe Dumnezeu. Și cu cât săpăm, cu atât mai mult Îl găsim.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 37 (CL) 19 noiembrie 2023

Sfinții săptămânii

D 19 - DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Sf. Prooroc Avdie; Sf. Ier. Filaret al Moscovei - ULEI

L 20 - Înainteprăznuirea Intrării în Biserică a Maicii Domnului; Sf. Ierarh Proclu al Constantinopolului; Sf. Cuv. Grigorie Decapolitul; Sf. Edmund, regele Angliei

M 21 - Intrarea în Biserică a Maicii Domnului - PEȘTE
Mărturisitor Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa (2006)

Mi 22 - Sf. Ap. Filimon, Arhip, Apfia și Onisim; Sf. Mc. Cecilia; Sf. Ier. Clement de Ohrida; Sf. Ier. Calist II Xantopulos (Filocalia VIII)

J 23 - Sf. Ier. Amfilohie de Iconiu; Sf. Cuv. Antonie de la Iezerul Vâlcii
Mărturisitor Ierom. Haralambie Vasilache (1962)

V 24 - Sf. Ier. Clement Romanul

S 25 - Odovania Intrării în Biserică a Maicii Domnului; Sf. Mare Mc. Ecaterina; Sf. Mare Mc. Mercurie - PEȘTE

Mitr. Antonie de Suroj

VORBIND cu DUMNEZEU

„Este bine dacă poți avea un diminutiv cu care să I te poți adresa lui Dumnezeu, un cuvânt care să aibă adâncimea inimii tale, toată căldura de care ești în stare.

O relație devine ceva personal și real din momentul în care deosebești o persoană din mulțime. Aceasta se întâmplă când persoana devine unică în ea însăși, când încetează să mai fie anonimă.

Vorbirea cu Dumnezeu începe în momentul în care, în loc să ne gândim la un Dumnezeu îndepărtat, la un „El", la „Atotputernicul" și așa mai departe, **te gândești la Dumnezeu ca la un „Tu"**, ceea ce face ca relația ta cu El să nu mai fie una la persoana a treia, ci una la persoanele întâi și a doua.

Nu poate fi vorba de vorbire cât timp există o distanţă precaută, o relaţie distantă şi rece, atât timp cât există convenţionalism între noi si Dumnezeu, atât timp cât nu-I putem vorbi, ci trebuie să trecem printr-un complicat şir de cuvinte şi de acţiuni.

Există apoi încă un moment într-o relaţie umană caldă: **momentul în care căutăm un nume pentru o persoană**. Nu mă refer la un nume generic lipsit de conţinut, ci la acea situaţie în care începem să vedem felul în care această persoana ţine de un anumit nume. Ştii, de pildă, cât de personal poate fi un diminutiv. Dacă pronunţăm un nume având conştiinţa semnificaţiei pe care o are pentru noi, atunci vorbirea noastră devine nu doar aducerea unei persoane pe braţele noastre întinse, ci ne leagă de această persoană cu o profunzime nu de compasiune, nu de dragoste, ci de identificare, de împărtăşire, de solidaritate, **întemeind o relaţie de o cu totul altă calitate**.

A spune „O, Tu eşti Domnul nostru!", „O, Atotputernice!" înseamnă a exprima în faţa lui Dumnezeu adevăruri despre El, dar izbucnind şi spunându-I lui Dumnezeu „O, bucuria mea!", precum psalmistul David, este un lucru cu totul diferit. Iar atunci când Îi putem spune lui Dumnezeu „O, bucuria mea!" sau chiar când putem spune „O, suferinţa vieţii mele, O, cel ce Te-ai pus în viaţa mea ca un chin, ca o problemă, ca o piatră de poticnire!", atunci am stabilit o relaţie de rugăciune, de vorbire cu El.

Poţi afla multe alte nume. Sunt absolut sigur că atunci când acel „O, Tu, bucuria mea!" sau oricare alt strigăt de felul acesta va ţâşni din tine, atunci va fi momentul în care vei fi descoperit **o relaţie între El şi tine care este efectiv a ta**, un gen de relaţie pe care nu o împărtăşeşti decât cu foarte puţini oameni. Nu vreau să spun că nu trebuie să o împărtăşeşti. Dispunem de cuvinte pentru Dumnezeu care ne aparţin tuturor, dar sunt şi cuvinte care aparţin numai mie sau numai ţie.

Este bine dacă poţi avea un diminutiv cu care să I te poţi adresa lui Dumnezeu, un cuvânt care să aibă adâncimea inimii tale, toată căldura de care eşti în stare.

Dacă în procesul de a descoperi unde anume te afli în relaţia ta cu Dumnezeu - cât eşti de străin - ajungi la punctul de a bate la uşă, la o adâncire tot mai mare în tine însuţi, îndreptând rugăciunea spre tine însuţi, silindu-te pe tine până acolo unde există o uşă la care să baţi, la punctul în care poate fi deschisă - atunci va veni un timp când uşa se va deschide, dar pentru asta trebuie să ai un nume pentru Dumnezeu. Trebuie **să fii în stare să spui un cuvânt care să arate că tu eşti cel care ai fost în căutarea Lui**. Iar din această căutare vor ieşi treptat cuvinte pe care I le poţi spune lui Dumnezeu, cuvinte ieşite din propria ta experienţă în căutarea Graalului, cuvinte care sunt ale tale.

În relaţia tot mai profundă şi mai bogată care va urma, vei avea o mulţime de timp pentru a descoperi şi alte cuvinte, şi să te lepezi de cuvintele urii şi ale temerii.

Versuri

Bătea la poarta Cerului o rază

(fragment)

Vasile Voiculescu

Bătea la poarta Cerului o rază,
Bătea sfios şi-ncet, ca o străină...
Târziu, un înger a deschis să vază
Şi-a stat uimit – de palida lumină.

Era o biată rază scăpărată
Dintr-un adânc de minte omenească,
Ce străbătuse Calea-nfricoşată
De la pământ la graniţa cerească.

Părea atât de tristă şi umilă,
Dar totuşi credincioasă şi curată,
Că îngerul a tresărit de milă
Şi-a prins-o blând de mâna tremurată.

Apoi grăbit, a luat-o-n Cer cu dânsul
Şi-a dus-o-n sfânta îngerilor horă:
I-a podidit pe toţi, văzând-o, plânsul
Şi-au strâns-o-n braţe-ndată, ca pe-o soră.

Ea le-a zâmbit, ştergându-le sudoarea,
Şi s-a rugat apoi de ei, fierbinte,
S-o-nfăţişeze Bunului Părinte,
Ca să primească Binecuvântarea.
....

Mergând spre rază, jos îngenuncheată,
I-a sărutat obrajii amândoi.
Copila mea, fii binecuvântată!
Ia-ţi deci puteri şi-ntoarce-te-napoi!

Şi chiar de-ar fi ca sterpul bulz de tină
Să-l părăsească Oştile Cereşti,
Tu să rămâi! Căci tu eşti doar Lumină
Şi nu trăieşti, decât când străluceşti!

MINUNILE Sfântului Grigorie de la Bistriţa

După mutarea la cer a **SFÂNTULUI GRIGORIE DECAPOLITUL** şi după căderea Bizanţului în mâinile turcilor, au ajuns cinstitele lui moaşte în mâinile unui dregător turc. Evlaviosul ban al Craiovei, Barbu Craiovescu, auzind despre aceste moaşte şi de nenumăratele minuni care se făceau aici, a cheltuit mari sume de bani şi, în anul 1498, a adus moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul la **Mănăstirea Bistriţa (Vâlcea),** ctitoria sa, spre mângâierea tuturor.

În tradiţie se spune că turcul a vândut sfintele moaşte pe bani de aur, punându-se la cântar. Dar, cu rugăciunile sfântului, moaştele sale au devenit uşoare la cântar şi turcul n-a primit mulţi bani, aşa cum dorea. Mai târziu turcul, văzându-se amăgit de creştini, a venit la Mănăstirea Bistriţa să ia moaştele înapoi sau să i se dea mai mulţi bani. Atunci, fericitul ctitor, călugărit aici cu numele de Schimonahul Pahomie, auzind de venirea turcului, a ascuns sfintele moaşte într-o peşteră din muntele apropiat, unde s-a ridicat şi un mic paraclis în cinstea Sfântului Grigorie. Aşa au scăpat sfintele moaşte din mâna păgânilor. Apoi turcul, mâniindu-se, a jefuit mănăstirea şi, dându-i foc, s-a dus în ţara lui. Ctitorul a zidit mănăstirea din nou şi a adus din peşteră sfintele moaşte, care se păstrează în biserica mare până astăzi, ca un odor de mare preţ. Numai în vremuri de mare primejdie se ascund în peşteră.

De-a lungul celor cinci secole de existenţă a moaştelor Sfântului Grigorie Decapolitul pe pământul ţării noastre, s-au făcut multe şi **nenumărate minuni şi vindecări de boli**, încât chiar Ignatie Diaconul afirma în secolul al IX-lea: *„Dacă vom voi, toate minunile câte a făcut depăşesc mintea noastră, cuvântul nu poate să le cuprindă şi vremea nu ajunge pentru povestire*".

Oamenii îşi amintesc faptul că în anul 1763 a izbucnit în oraşul Bucureşti o mare **epidemie de ciumă**, adusă de la Constantinopol. Majoritatea populaţiei a fost lovită de această cumplită boală contagioasă şi foarte periculoasă. Mii de oameni erau seceraţi zilnic de puterea morţii. Toţi locuitorii Capitalei erau încredinţaţi că ajutorul nu le mai putea veni decât de la Dumnezeu. De aceea domnul ţării, mitropolitul, boierii şi întreg poporul s-au sfătuit să înalţe rugăciunile lor prin mijlocirea unui sfânt. Astfel au hotărât să transporte la Bucureşti moaştele Sfântului Grigorie de la Mânăstirea Bistriţa. Pentru realizarea acestui lucru a mers la Bistriţa chiar mitropolitul din Bucureşti, fiind însoţit de episcopii Grigorie şi Partenie. Împreună cu egumenul bistriţean Mihail arhimandritul ei au oficiat slujba, fiind înconjuraţi de un mare număr de preoţi şi diaconi, apoi, însoţiţi de o mulţime de credincioşi au pornit procesiunea spre capitală. Ajungând la Bucureşti cortegiul a mers direct la Mitropolie, unde racla a fost aşezată în catedrală. Apoi a început procesiunea pentru salvarea oraşului de molima ciumei. După terminarea acesteia boala a început să scadă, până a dispărut cu totul.

În iarna anului 1778 moaştele sfântului au scăpat şi oraşul Craiova de **invazia lăcustelor**. Iarna aceea a fost deosebit de blândă în Ţara Românească, iar vara anului următor a fost deosebit de secetoasă. Căldura toridă uscase totul, iar din pământ se deschideau crăpături adânci. O dată cu seceta oamenii s-au pomenit şi cu o nemaipomenită invazie de lăcuste. Confruntaţi cu aceste calamităţi credincioşii s-au sfătuit unii cu alţii să apeleze la ajutorul lui Dumnezeu. În zona Olteniei poporul s-a gândit că numai mijlocirea Sfântului Grigorie de la Mânăstirea Bistriţa ar putea avea efect, aşa că au cerut insistent organizarea unei procesiuni cu sfintele sale moaşte. La Biserica din centrul oraşului Craiova mulţimea nenumărată a asistat la sfinţirea apei, cerând ajutorul şi mila lui Dumnezeu. După aceea Episcopul a stropit cu aghească pe fiecare credincios, după care a pornit procesiunea pe străzi, până la marginea oraşului. Acolo, în preajma culturilor de grâu şi a tarlalelor de porumb, ofilite şi mâncate de lăcuste au fost rostite molitvele pentru ploaie şi alungarea dăunătoarelor. Oamenii au văzut atunci cum lăcustele s-au adunat în stoluri negre şi au trecut munţii; apoi, s-au ridicat nori grei de ploaie, care şi-au revărsat şuvoaiele peste pământ şi au spălat de resturile greu mirositoare ale lăcustelor.

În vara anului 1913, de hramul Mănăstirii Bistriţa, a fost adusă la moaştele Sfântului Grigorie o femeie tânără, **paralizată de ambele picioare**. Fiind atinsă de sfintele moaşte, i s-a făcut Sfântul Maslu de trei ori şi, după trei săptămâni, a venit la mănăstire pe picioarele sale, să mulţumească sfântului pentru vindecarea ei.

În anul 1920, unei femei numită Măria din satul Cacova (Vâlcea), căzând dintr-un prun, **i-a paralizat tot corpul** şi a fost adusă după câteva zile în mănăstire, la Sfântul Grigorie. Făcându-i-se Sfântul Maslu, bolnava a deschis ochii mari, şi-a venit în simţire şi a cerut să fie ridicată în picioare. Apoi s-a întors la casa ei vindecată, cu rugăciunile Sfântului Grigorie făcătorul de minuni.

PREOTUL ROMÂN de altădată

Ion Agârbiceanu

De câte ori ne cufundăm cu gândul în veacurile trecute, sufletul nostru se înduioșează văzând **marea simplitate și condițiile mizere, în care a trăit Biserica noastră în frunte cu preotul său**. Abia se poate deosebi de celelalte case din sat bisericuța românească din lemn acoperită cu șindrilă. Preoțimea noastră învăța cum se nimerea, pe apucate, conștiința slujirii Sfintei Liturghii și a Sfintelor Taine, într-o limbă străină, cea slavonă, din care nu pricepea aproape nimic. **Preotul român era iobag în rând cu țăranii și dădea zeciuială vlădicului străin sau chiar preotului străin**.

Întors de la hirotonire, preotul român intra în rândul satului, în toate zilele lucrătoare. Dacă n-a purtat până atunci barbă și plete lungi – cum de altfel purtau și țăranii români în cele mai multe ținuturi până mai înainte cu un veac, își lăsa acum. Era îmbrăcat, el și preoteasa, copiii, ca și ceilalți săteni, înota în aceeași mizerie ca și ei, **doar prescura deosebea prânzul lui de al altora**. În altarul bisericuțelor de lemn abia se învârteau de mic ce era. *Slujea de multe ori în potir de lemn, de corn sau de sticlă*, în vreme ce în bisericile altor confesiuni erau potire de argint sau de aur, lucrate măiestrit.

Nu avea cunoștințele necesare de a ține nu știu ce predici, de a tâlcui Scripturile ca preoții teologi. Cazania lui era simplă, ca și învățătura lui, era aproape numai atâta cât știau prin tradiția creștină și țăranii, credincioșii lui: adevărurile creștine fundamentale despre Dumnezeu, despre Mântuitorul, despre Preacurata, despre nemurirea sufletului, judecată, rai și iad. Știa și învăța că viața trebuie purtată cu răbdare, că omul e dator să se roage, să postească, să dea milă, să țină sărbătorile, să cinstească crucea și icoanele, să nu-și lase copiii să moară nebotezați, să se spovedească măcar o dată pe an, la Paști și să se cunune, să nu moară necuminecat. Dar aproape toate aceste învățături fundamentale **preotul nu le știa din săraca lui învățătură teologică, ci din tradiția creștină a neamului românesc**. Creștinismul s-a propovăduit mereu prin grai viu, nu prin cărți scrise. Deși se folosea limba slavonă în Biserică, românii n-au învățat rugăciunile principale și simbolul credinței în limba slavonă, ci ni s-au păstrat până azi în lexicul de origine latină, în graiul românilor încreștinați nu prin scris, desigur, ci prin învățarea din părinți în fii.

Dacă în scurgerea veacurilor nici o ierarhie lumească sau bisericească ordonată nu s-a îngrijit ce crede poporul valah, – s-a îngrijit Păstorul suprem, Mântuitorul – ajutându-le să-și păstreze dreapta credință, fără nici o învățătură mai înaltă a preoților lor. Pentru că veșnic rămâne adevărul că, nu de la oameni, ci de la Dumnezeu vine virtutea credinței.

Dar deși țăran în rând cu țăranii toată săptămâna, duminica și în sărbători, omul, țăranul, dispărea în ochii credincioșilor și nu mai rămânea din el decât fața sfințită, omul de dar, preotul, părintele. Credința tare în mister, mistica religioasă a poporului, îl înălța sus de tot, deasupra lui. Dar acești preoți-țărani erau ei înșiși **tari în credință, se îmbrăcau în odăjdiile sărace cu sfială și cutremur**. Prin credință erau convinși de sfințenia slujbei lor și de misterul adăugat ființei lor prin Sacramentul Hirotonirii. De aceea, ei se apropiau de altar cu frică și cu umilință, **mai pătrunși de taina puși să o săvârșească, decât teologul cel mai învățat** dar având credința știrbită de argumentele raționalismului sau ale criticismului.

Poporul simțea pe preotul lui pătruns de sfințenia slujbei sale și de aceea credincioșii așteptau după slujbă pe preot, să-i sărute mâna bătătorită de lucru, arsă de soare, crăpată de vânturi – care nu se deosebea prin nimic de mâna lor.

Biserica, cu slujbele religioase din ea, preotul în altar, duminicile și sărbătorile, au fost veacuri de-a rândul singurele luminișuri în viața întunecată a neamului, singurul centru, singura vatră de iradiere spirituală pentru neam. Și prilejul acesta unic era dat de preot și de slujba lui.

Așa se explică interfuziunea satului cu biserica și cu preotul său la poporul nostru mai mult decât la alte neamuri. Așa se explică cinstea de care preotul s-a învrednicit. Respectul și cinstea față de preoție au mai crescut prin împrejurarea că, în multe sate am avut adevărate **dinastii de preoți**. În lipsa școlilor și a seminariilor era firesc ca preotul să-și învețe pe unul dintre fii la litanie, la rânduiala slujbei, pentru a-l putea trimite la hirotonire, să-i fie urmaș sau ajutor la bătrânețe. Slujba de preot ajunsese un fel de prerogativă a unei familii, consfințită de aprobarea credincioșilor și nimeni din sat nu se îmbulzea la preoție, câtă vreme erau descendenți din familia preoțească.

Desigur, nu ne vom entuziasma în fața trecutului preoțimii românești atât de vitregită de împrejurări, dar ne vom entuziasma în fața credinței și a religiozității, a vieții morale a preoților celor de demult.

Preoți arădeni mărturisitori

Preotul TEODOR ȘUTEU din Sânnicolaul Mic

S-a născut la 31 iulie 1914 într-o familie de agricultori din Cintei, județul Arad. După școala primară din satul natal (1926), tânărul Șuteu își îndreaptă pașii către liceul de stat din Salonta, iar după patru ani, la Liceul „Moise Nicoară" din Arad. După obținerea bacalaureatului (1934), se înscrie la Academia Teologică din Arad. Licența în teologie o va obține mai târziu, la Institutul Teologic din Sibiu (1957).

La 27 iulie 1940 primește darul preoției din mâinile Episcopului Andrei Magieru al Aradului, pe seama Parohiei Sânnicolau Mic, din Arad. Nu se implică în nicio activitate politică, dar după instalarea regimului comunist intră în atenția organelor de represiune. De altfel, nici **preotul Șuteu nu abdică de la valorile creștine, care inevitabil intrau în conflict cu materialismul ateu-comunist**. Când primește îndrumări de la episcopie, în sensul de a predica în biserică pentru colectivizarea agriculturii, preotul Șuteu le consideră „bazaconii". Știa că astfel de „sfaturi" veneau în urma presiunilor exercitate de către factorul politic prin precum împuternicitul de culte. Preotul Șuteu nu renunță la corul care dădea răspunsurile la serviciile religioase din biserică și nici la o clădire parohială cu destinație culturală, pentru ca autoritățile să o demoleze. Se pare că acestea vor fi fost motivele pentru care în noaptea de 4 spre 5 octombrie 1959 părintele Șuteu a fost arestat.

Deja se consumaseră arestările în rândurile clericilor arădeni și ale unor monahi și monahii și, probabil, norma Securității în acțiunea de represiune nu era îndeplinită. Totuși, pentru arestarea părintelui a mai fost un motiv. Cei din centrala Securității descoperiseră vizitele pe care preotul Șuteu le făcuse la Legația SUA din București. În anchetă el avea să relateze cum unii credincioși din parohia sa, cu rude în SUA, îl rugaseră să completeze formulare pentru emigrare și mersese de patru ori la ambasada occidentală. Deplasările la București le făcea pentru a trata pe unul dintre copiii săi, ocazie în care îi ajuta și pe acești credincioși.

La Securitate, anchetatorii l-au învinuit permanent de activitate împotriva regimului și de fiecare dată preotul Șuteu a respins aceste acuzații.

Fișa penală din dosarul întocmit de Securitate

A mai fost acuzat pentru deținere de literatură interzisă, deoarece la domiciliu, în fapt biblioteca parohială, i se găsise colecția publicației „Calea Mântuirii", care conținea inclusiv materiale despre persecuția bolșevică împotriva Bisericii. Preotul Șuteu a răspuns că publicațiile reprezintă un ajutor în redactarea predicilor pe care le susținea în biserică. Un martor al acuzării a afirmat că preotul Șuteu ar fi interpretat cântece legionare împreună cu preotul Aurel Moise în Catedrala eparhială. Informația a fost respinsă de învinuit și nici nu a fost probată.

Cu acest dosar subțire, părintele Șuteu a fost trimis în justiție. Prin Sentința nr. 30 din 11 februarie 1960 a Tribunalului Militar Timișoara **a fost condamnat la 8 ani închisoare corecțională** pentru „uneltire contra ordinii sociale". Părintele a cerut recurs, prin care arăta cum la proces *„nu s-a ținut seamă și nu s-au consemnat în procesul-verbal precizările pe care le-am făcut în legătură cu fiecare din martorii acuzării, care pur și simplu au inventat vorbele și discuțiile inexistente, care n-au avut loc și n-au fost pronunțate de mine niciodată. Domnul președinte de ședință a influențat total martorii acuzării de câte ori aceștia ezitau din jenă să mai susțină născocirile calomniatoare la adresa mea, prin întrebări anume formulate, punându-i în situația să răspundă copilărește cu «da, da» și «nu, nu». Nu au fost luate în considerare și nici consemnate declarațiile făcute de martorii apărării, care au venit cu precizări clare, categorice și edificatoare în stabilirea adevărului"*. Ulterior, prin Decizia nr. 322 din 29 martie 1960 a Tribunalului Militar Cluj s-a dispus **rejudecarea cauzei**. La puțin timp, prin Sentința nr. 784 din 25 iulie 1960 a aceluiași tribunal, părintele a fost condamnat la 4 ani închisoare corecțională, prin schimbare de încadrare juridică. Părintele a făcut recurs și, prin Decizia nr. 18 din 22 ianuarie 1962 a Tribunalului Suprem al RPR, sentința a fost casată. La 11 iunie 1962, s-a dispus încetarea urmăririi penale, părintele fiind eliberat.

El a cunoscut **penitenciarele de la Timișoara** (ianuarie 1960 și iunie 1962), **Arad** (martie 1960), **Oradea** (mai 1960 și mai 1962), **Cluj** (iunie 1960) și **Gherla** (iunie și noiembrie 1960). După detenție, a fost reabilitat și numit slujitor la Parohia Felnac, județul Arad, unde a slujit între anii 1962-1994, până la adormire.

PE DRUMUL ISTORIEI (4)

Secolul de aur (al IV-lea)

- **anul 312** - în ajunul bătăliei de la Pons Milvius (Podul Vulturului) din 28 octombrie 312, contra lui Maxenţiu, *Constantin a văzut pe cer, ziua, o cruce luminoasă*, deasupra soarelui, cu inscripţia in hoc signo vinces („prin acest semn vei învinge")

- **313** – *edictul de la Mediolanum* (Milano) emis de Sf. Constantin cel Mare, prin care creştinismul devine „religio licita", adică religie permisă, la fel cu celelalte religii din imperiu.

Politica faţă de Biserică a împăratului se axează pe câteva direcţii: ia măsuri în favoarea Bisericii creştine, scuteşte pe preoţi de obligaţia funcţiilor municipale şi le acordă subvenţii. Înlătură din legile penale pedepsele contrare spiritului creştin (răstignirea, zdrobirea picioarelor, stigmatizarea sau arderea cu fierul roşu). Îmbunătăţeşte tratamentul în închisori, uşurează eliberarea sclavilor acordând episcopilor şi preoţilor dreptul de a-i declara liberi în biserici. Protejează prin lege pe săraci, orfani şi văduve. Modifică legislaţia privind căsătoria, îngreunează divorţul, pedepseşte adulterul. Atribuie Bisericii creştine casele imperiale de judecată (basilikos oikia),care vor purta în continuare numele de basilici, nume păstrat în limba română sub termenul de „biserică".

- **314** – Eusebiu de Cezareea, unul dintre marii istorici ai Antichităţii şi un adevărat deschizător de drumuri pentru cercetarea istorică, începe să scrie *Istoria bisericească*, ce cuprinde fapte consemnate din „răstimpul care s-a scurs de la Mântuitorul şi până în vremurile noastre", adică din perioada Sfinţilor Apostoli până la domnia Sfântului Împărat Constantin cel Mare.

- **321** – Sf. Constantin decretează *duminica a fi ziua de odihnă* în Imperiul roman.

- **325** – *primul Sinod Ecumenic*. A avut loc la Niceea (astăzi Iznik, în Turcia) şi a stabilit o primă formă a Crezului şi o primă regulă pentru calcularea datei Paştilor.

- Sf. Constantin dispune ridicarea *Bisericii Naşterii Domnului din Betleem*.

- **326** – Sf. Silvestru, papă al Romei, sfinţeşte Biserica Sf. Petru, zidită de Împăratul Constantin peste mormântul Apostolului.

- **330** – Sf. Constantin inaugurează *Constantinopolul*, noua capitală a Imperiului Roman. În acelaşi an ridică acolo *Biserica Sf. 12 Apostoli* (astăzi distrusă). Timp de peste 1000 de ani aici s-au aflat moaştele celor 12 Apostoli.

- *Avva Amun şi Macarie cel Mare* se retrag în pustia Egiptului.

- **337** – regele Miriam al *Georgiei* devine creştin cu tot poporul.

- **341** – încep noi *persecuţii* ale creştinilor în Persia.

- **350** – *Codex Sinaiticus* – cea mai veche variantă a Bibliei descoperită până acum.

- *Ulfila*, episcopul goţilor, traduce Noul Testament din greacă în gotă.

- **356** – adormirea *Sf. Antonie cel Mare*.

- **360** – ajunge la tron *Iulian Apostatul*, ultimul împărat roman păgân.

- **370** – *Sf. Vasile cel Mare* este numit episcop al Cezareii.

- **372** – *Sf. Grigorie* este numit episcop de Nyssa.

- **374** – *Sf. Ambrozie* ajunge episcop în Milano.

- **379** – pentru 2 ani, *Sf. Grigorie Teologul* este arhiepiscopul Constantinopolui.

- **381** – *al doilea Sinod Ecumenic* (Constantinopol)

- **386** – Împăratul Teodosie declară religia creştină ca singura religie legală a Imperiului roman.

- **398** – Sf. Ioan Gură de Aur e numit patriarh al Constantinopolui.

De la persecuţiile din primii ani ai acestui secol şi la edictul de toleranţă din 313, creştinismul ajunge religie oficială a Imperiului roman, numărând **aproximativ 30 milioane de credincioşi.**

Cum erau primiţi Părinţii în vechime

- întâmplare din Pateric -

S-a suit odată avva Daniil cel de la Schit cu ucenicul său în Tebaida cea de sus la pomenirea lui avva Apolo şi **au ieşit părinţii spre întâmpinarea lui ca la şapte stadii (peste 1 km), fiind la număr ca cinci mii**. Şi era cu putinţă a-i vedea pe nisip întinşi pe pântece, ca în rânduială de îngeri, care cu frică primesc pe Hristos; că **unii hainele le aşterneau pe cale înaintea lui, iar alţii pământul îl udau cu lacrimile**. Şi ieşind arhimandritul, s-a închinat de şapte ori înaintea feţei bătrânului şi, sărutându-se între dânşii, au şezut şi i s-au rugat să audă cuvânt de la dânsul, că nu degrabă vorbea cuiva. Deci după ce a şezut afară de chinovie, pe nisip, că nu îi încăpea biserica, zis-a avva Daniil, ucenicul său: *de voiţi să vă mântuiţi, iubiţi neagoniseala şi tăcerea, că de aceste două fapte bune toată viaţa călugărilor atârnă*. Şi ucenicul lui a dat unuia din fraţi scrisoarea şi a tălmăcit-o egipteneşte. Şi după ce s-a citit părinţilor, au plâns toţi şi petreceau pe bătrânul plângând; căci nimeni nu îndrăznea să-i zică: *fă milostenie*.

Şi venind la Ermupoli, a zis ucenicului său: *du-te, bate în poarta mănăstirii aceleia şi spune că aici sunt!* Că era acolo mănăstire de femei, care se zicea a lui avva Ieremia, în care locuiau ca trei sute de surori. Şi s-a dus ucenicul şi a bătut. Şi i-a zis lui portăriţa cu glas subţire: *mântuieşte-te! Bine ai venit! Ce porunceşti?* El a zis ei: *cheamă-mi pe maica arhimandrită, căci voi să vorbesc.* Iar ea a zis: *nu se întâlneşte cu nimeni niciodată, ci spune-mi, ce porunceşti şi îi voi spune*. Iar el a zis: *spune-i că un călugăr vrea să-i vorbească*. Iar ea mergând i-a spus. Iar stareţa venind i-a zis: *ce porunceşti?* Şi a zis fratele: *ca să faceţi milostenie să dorm aici cu un bătrân, căci este seară şi nu cumva să ne mănânce fiarele*. I-a zis lui maica: *de folos vă este vouă să fiţi mâncaţi de fiarele cele dinafară, iar nu de cele din lăuntru, că aici bărbat niciodată nu intră*. I-a zis fratele: *avva Daniil este, cel al Schitului*. Iar ea auzind, a deschis porţile şi a ieşit alergând, asemenea şi tot soborul şi hainele lor le-au aşternut de la poartă până jos, unde era bătrânul, **întinzându-se la picioarele lui şi sărutând urmele picioarelor lui**. Şi intrând ei înăuntru în mănăstire, a adus stareţa lighean şi l-a umplut cu apă căldişoară şi cu buruieni şi a pus pe surori două cete şi **a spălat ea picioarele bătrânului şi ale ucenicului lui** şi luând un pahar, lua din lighean şi turna pe capetele surorilor şi apoi a turnat în sânul ei şi pe cap. Şi putea să le vadă cineva pe toate ca pe nişte pietre neclintite, fără de grai, căci tot răspunsul lor cu semn se făcea. Zis-a dar bătrânul, stareţei: *pe noi ne au la evlavie, sau aşa sunt totdeauna surorile?* Iar ea a zis: *totdeauna aşa sunt roabele tale, stăpâne, roagă-te pentru dânsele!*

.....

Şi luând pe bătrân, au intrat în trapeză şi au făcut cină surorilor, zicând: *blagosloveşte pe roabele tale, ca înaintea ta să guste!* Iar el le-a blagoslovit şi numai ea şi cea de a doua după dânsa au şezut cu ei. Şi bătrânului i-au pus un vas, care avea verdeţuri muiate şi crude şi curmale şi apă, iar ucenicului linte caldă şi puţină pâine şi vin amestecat. Iar surorile au pus bucate multe: peşte şi vin din destul şi au mâncat foarte bine şi nimeni nu a grăit. Iar după ce s-au sculat ei, zis-a bătrânul stareţei: *ce este ce ai făcut că noi trebuie să mâncăm bine şi voi aţi mâncat cele bune?* I-a răspuns lui aceea: *tu călugăr eşti şi hrană de călugăr ţi-am pus şi ucenicul tău ucenic de călugăr este şi hrană de ucenic i-am pus; iar noi începătoare suntem şi hrană de începătoare am mâncat*. I-a zis bătrânul: *pomenită fie dragostea ta; cu adevărat neam folosit*.

Mărturisitorul IEROM. HARALAMBIE VASILACHE (†23 noiembrie 1962)

Să nu pierdeţi nădejdea în Biserica lui Hristos, care este hrana noastră sufletească. În toate timpurile, Biserica a fost biruitoare. Veniţi să vă închinaţi în sfânta noastră biserică, căci cea mai înaltă credinţă în lume şi care a străbătut veacuri după veacuri a fost Biserica Ortodoxă.